

for, at de bemidlede Medlemmer skulde have Lov til at blive staaende i Sygekasserne. Det har jeg ikke gjort, jeg har kun advaret imod, at man foretog en Klapjagt paa de Medlemmer, som i det givne Øjeblik havde en lille Smule over den Indtægtsgrænse, der er fastsat. Jeg har advaret imod det, netop fordi der er saa usikre Forhold til Stede, som der er, ikke mindst for Tiden. Og hvad jeg endvidere gjorde, var, at jeg forsvarede den Særret, som Lønarbejderne har haft lige siden 1892, men som nu i Henhold til Forslaget her skal tages fra dem; det er altsaa en Særret, som tages fra dem, efter at de har haft den gennem 35 Aar. Nu ved jeg ikke, hvorvidt man med Hensyn til den første Lov, hvis Sagen kom ind for en juridisk Domstol, kunde sige, at der i den var givet Lønarbejderne en Særret, jeg er ikke sikker paa det, men i saa Fald viser det sig her som i saa mange andre Tilfælde, at Livet har været stærkere end Loven, thi ellers vilde de forskellige Ministerier, der var, medens Loven gjaldt — vi ved jo, at det ingenlunde var Ministerier, som havde Samfundsopfattelse tilfælles med os Socialdemokrater —, utvivlsomt være skredet ind. Og det er nu en Gang saadan, at der ved Afsigelsen af Retskendelser ikke altid gaas frem efter en ordret juridisk Fortolkning, men tillige tages Hensyn til hævdunden Praksis og Coutume gennem en Aarrække. Jeg er ikke Jurist, men jeg smigrer mig med, at jeg baade kan skrive og forstaa Dansk, og medens der maaske, set fra et juridisk Standpunkt, kan have været Tvivl om, hvorvidt Arbejderne efter Loven af 1892 fik en Særret, er jeg ikke i Tvivl om, at dette gælder ifølge Lovene af 1915 og 1921, idet der i disse Love staar, at som nydende Medlemmer af Sygekasserne kan optages ubemidlede Personer af Arbejderklassen og de med dem i økonomisk Henseende ligestillede. Hvis man ikke havde ment, at Arbejderklassen havde en Særret, indtog en Særstilling, vilde man ikke have skrevet Loven paa den Maade, saa vilde man have skrevet: ubemidlede Personer af Arbejderklassen, Jordbrugere, Haandværkere o. s. v. Saadan vilde man have skrevet det. Det eneste usikre er Forstaaelsen af, hvad det vil sige at være ubemidlet, men det er det, man har søgt at forklare i den ministerielle Bekendtgørelse, der i Stykke 3 fastsætter, at „til ubemidlede Personer af Arbejderklassen maa henregnes den Arbejder, der ikke har anden Indtægt end den, han — maaske i Forbindelse med Hustru og Børn — erhverver sig i en Arbejdsgivers Tjeneste, ikke er i

Besiddelse af Formue, der overstiger det nedenfor nævnte Maksimum, og ikke ud over to Aar i Træk har oppebaaret en Aarsindtægt, der overstiger den normale Størsteindtægt for faglærte Arbejdere i middelgodt lønnede Fag, hvorved han er blevet hævet til et højere økonomisk Plan end det store Flertal af Arbejdere.“ Men efter Lovforslaget falder altsaa denne Særret bort.

Det ærede Medlem sagde, at det var ikke den allerdarligst stillede Del af Befolkningen, der stod som Medlemmer af Sygekasserne, og heri har det ærede Medlem saa vist fuldkommen Ret. Den allerdarligst stillede Befolkning er de 18 pCt., som har Ret til at staa i Sygekasserne, men ikke staar der, fordi de ikke har Raad til det. Desværre, jeg er overbevist om, at naar denne Lov sammen med den Række af andre Love, der for Tiden ligger paa Rigsdagens Bord, bliver vedtaget, vil de 18 pCt. stige til et langt højere Procenttal.

I det ærede Medlems Omtale af alle de Misbrug, der havde fundet Sted, var der naturligvis ogsaa Medicinen. Vi har jo hørt saa meget om, hvordan Folk tyller Medicin i sig, og det er maaske ogsaa rigtigt, at der er nogle, der har alt for stærk Lyst til at bruge Medicin; paa den anden Side er der andre, der ikke tror det fjerneste paa Medicinens helbredende Virkninger. Men naar det ærede Medlem i Gaar fremsatte en saa horribel Paastand som den, at man brugte Medicin til at komme i Sødsuppe, saa blev man, maa jeg sige, noget forbavset. Det maa jo være en mærkværdig Smag, man har i de Husholdninger, hvor man bruger Medicin til Sødsuppe. Men det maa ogsaa være meget uøkonomiske Husmødre, for de faar ikke Medicinen helt gratis. Selv om de kun betaler $\frac{1}{4}$ for Medicinen, er den alligevel meget dyrere end det Sukker, man køber hos Urtekræmmeren til at søde Sødsuppen med. Det maa være meget uøkonomiske Husmødre. — Jeg forstod ikke det ærede Medlems Bemærkning om, at navnlig hvor Sygekasserne ydede fuld Refusion for Medicinen, blev den misbrugt. Jeg troede i Gaar, jeg havde hørt forkert, og derfor saa jeg efter i Fortrykket. Men det staar der virkelig. Der er jo ingen Sygekasser, der giver fuld Refusion for Medicin. Det meste, de maa yde, er $\frac{3}{4}$. Derfor forstaaer jeg slet ikke dette. Men jeg kan forstaa, det er den Vildfarelse, det ærede Medlem har været hildet i, der gør, at han overhovedet har kunnet omtale, at man kunde bruge Medicin til Sødsuppe og gøre det med Fordel.